

Warszawa, dnia 27.12.2006 r.

RZECZPOSPOLITA POLSKA
Rzecznik Praw Obywatelskich

RPO-537753-IV/06/MM

00-090 Warszawa Tel. centr. 022 551 77 00
Al. Solidarności 77 Fax 022 827 64 53

Pan
Jan Szyszko
Minister Środowiska

Pismo procesowe

Rzecznika Praw Obywatelskich

Na podstawie art. 14 pkt 6 ustawy z dnia 15 lipca 1987 r. o Rzeczniku Praw Obywatelskich (t. j. Dz. U. 2001 r. Nr 14, poz. 147) przystępuję do postępowania administracyjnego toczącego się przed Ministrem Środowiska z odwołania od decyzji Wojewody Podlaskiego z dnia 18 października 2006 r. o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia polegającego na budowie obwodnicy Augustowa w ciągu drogi krajowej Nr 8 (granica państwa - Wrocław - Warszawa - Białystok - Suwałki - granica państwa) na obszarze gmin Nowinka, Augustów, miasto Augustów (znak: ŚR.II.KG.66131/89/05/06) i przedstawiam następujące stanowisko:

Zaskarżona decyzja, jest niezgodna z:

art. 33 ust. 1 w związku z art. 34 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (t. j. Dz. U. z 2004 r. Nr 92, poz. 880 ze zm.) poprzez niespełnienie przesłanek warunkujących wydanie przedmiotowego rozstrzygnięcia oraz

art. 5 w związku z art. 74 ust. 1 i 2 Konstytucji RP poprzez nieuwzględnienie przez organ w wydanej decyzji konstytucyjnej zasady zrównoważonego rozwoju i ochrony środowiska

i wnoszę o

1. uchylenie zaskarżonej decyzji,
2. wstrzymanie jej wykonania do czasu rozpatrzenia niniejszego odwołania

Uzasadnienie

Zaskarżoną decyzją Wojewoda Podlaski, po rozpatrzeniu wniosku z dnia 17 listopada 2005 r. Generalnej Dyrekcji Dróg i Autostrad Oddział w Białymstoku wydał zgodę na realizację przedsięwzięcia polegającego na budowie obwodnicy Augustowa w ciągu drogi krajowej Nr 8 (granica państwa - Wrocław - Warszawa - Białystok - Suwałki - granica państwa) na obszarze gmin Nowinka, Augustów oraz miasto Augustów.

Wydanie przedmiotowej decyzji poprzedzone zostało uzgodnieniami z Państwowym Wojewódzkim Inspektorem Sanitarnym w Białymstoku - postanowieniem z dnia 12 stycznia 2006 r. oraz z Ministrem Środowiska - postanowieniem z dnia 21 kwietnia 2006 r. zmienionym następnie postanowieniem z dnia 14 lipca 2006 r.

Planowana inwestycja dla której wydana została zgoda i określone środowiskowe warunki jej wykonania przecina obszar specjalnej ochrony ptaków Natura 2000 „Puszcza Augustowska” (kod: PLB 200002), wyznaczony rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 21 lipca 2004 r. w sprawie obszarów specjalnej ochrony ptaków Natura 2000 (Dz. U. 2004 r., Nr 229, poz. 2313). Droga przecina również projektowany specjalny obszar ochrony siedlisk Natura 2000 „Ostoja Augustowska”, w chwili obecnej nie zgłoszony jeszcze przez Ministra Środowiska do Komisji Europejskiej w trybie art. 27 ustawy o ochronie przyrody.

Zgodnie z brzmieniem art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (dalej: ustawa o ochronie przyrody), jeżeli przemawiają za tym konieczne wymogi nadrzędnego interesu publicznego, w tym wymogi o charakterze społecznym lub gospodarczym, i wobec braku

rozwiązań alternatywnych, właściwy miejscowo wojewoda, może zezwolić na realizację planu lub przedsięwzięcia, które mogą mieć negatywny wpływ na siedliska przyrodnicze oraz gatunki roślin i zwierząt, dla których ochrony został wyznaczony obszar Natura 2000, zapewniając wykonanie kompensacji przyrodniczej niezbędnej do zapewnienia spójności i właściwego funkcjonowania sieci obszarów Natura 2000.

Art. 34 ust. 2 ustawy o ochronie przyrody określa z kolei szczególną sytuację, gdy na obszarze Natura 2000 występuje siedlisko lub gatunek o znaczeniu priorytetowym, zezwolenie, o którym mowa w ustępie pierwszym, może zostać udzielone wyłącznie we wskazanych w tym przepisie enumeratywnie wymienionych przesłankach, do których należą m. in. ochrona zdrowia i życia ludzi oraz zapewnienia bezpieczeństwa powszechnego. Sytuacje wymienione w tym przepisie są skonkretyzowaną wersją interesu publicznego określonego w art. 34 ust. 1 ustawy.

Należy zaznaczyć, iż adresowana do organu administracji norma prawna wywiedziona jest z konstrukcji przepisu art. 34 ust. 1 i 2, który rozumiany musi być w ten sposób, iż do uzyskania zezwolenia na realizację przedsięwzięcia konieczne jest również spełnienie przesłanek wymienionych w ust. 1 art. 34. Inne rozumienie tego przepisu w praktyce mogłoby doprowadzić do sytuacji, w której łatwiej jest zrealizować przedsięwzięcie na obszarze Natura 2000, na którym występuje siedlisko lub gatunek o znaczeniu priorytetowym, niż na pozostałych.

Przechodząc do przesłanek pozwalających organowi administracji na wydanie zezwolenia na realizację planu lub przedsięwzięcia, które może mieć negatywny wpływ na siedlisko przyrodnicze oraz gatunki roślin i zwierząt, dla których ochrony został wyznaczony obszar Natura 2000, zawsze kumulatywnie muszą być spełnione dwa warunki. Po pierwsze, za realizacją projektowanego lub planowanego przedsięwzięcia przemawia nadrzędny interes publiczny - w niniejszej sprawie skonkretyzowany w art. 34 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o ochronie przyrody, po drugie brak jest rozwiązań alternatywnych w stosunku do tych zawartych w planowanym lub projektowanym przedsięwzięciu.

W ocenie Rzecznika Praw Obywatelskich, w żadnej mierze nie można podzielić argumentów zawartych w uzasadnieniu decyzji, iż w przedmiotowej sprawie występuje nadrzędność interesu publicznego w postaci ochrony zdrowia i życia ludzi oraz zapewnienia bezpieczeństwa powszechnego. Przede wszystkim podnieść należy, iż prawodawca ustanowił w art. 34 ust. 2 ustawy wyjątki od generalnej zasady ochrony obszaru objętego programem Natura 2000. Takie a nie inne usytuowanie treści normatywnej przepisu determinuje - primo, że wskazane wyjątki interpretowane winny być zawężająco, secundo, negatywny wpływ przedsięwzięcia dopuszczony został przez ustawodawcę wyłącznie w celu ochrony wskazanych przez niego w tym przepisie wartości. Ratio legis takiego rozwiązania jest oczywiste - stanowi wskazanie rozstrzygnięcia kolizji

dobra prawnego jakim jest ochrona przyrody - w tym konkretnym przypadku w formie obszaru Natura 2000 - i innych dóbr prawnych, którym prawodawca również przyznaje ochronę. Jednakże w niniejszej sprawie - zdaniem Rzecznika - nie można mówić, iż doszło do wypełnienia dyspozycji przepisu art. 34 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o ochronie przyrody. Po pierwsze, nie zachodzi bezpośredni związek przyczynowy pomiędzy wartością jaką jest życie i zdrowie ludzi oraz bezpieczeństwo powszechne, a budową obwodnicy Augustowa w ramach koncepcji przyjętej w skarżonej decyzji. Po drugie w niniejszej sprawie nie mamy do czynienia - co wymaga wyraźnego podkreślenia - z kolizją wartości chronionej przez ustawodawcę, jaką jest ochrona przyrody, z dobrami prawnymi w postaci zdrowia i życia ludzkiego oraz zapewnienia bezpieczeństwa powszechnego. Istnieje bowiem możliwość takiego przeprowadzenia obwodnicy, która w jednakowy sposób zapewniłaby ochronę dla wszystkich wyżej wymienionych dóbr bez konieczności poświęcania jednego z nich. Paradoksalnie, nawet gdyby przyjąć rozumowanie organu, iż nie jest możliwe wyznaczenie alternatywnego miejsca przebiegu trasy, to Minister Środowiska w swoim postanowieniu z dnia 14 lipca 2006 r. dopuszcza możliwość realizowania powyższego przedsięwzięcia w dwóch wariantach - tunelu drogowego lub estakady dziesięcioprzęsłowej. Brak jest odniesienia organu choćby do tej kwestii w uzasadnieniu decyzji, albowiem argumentem decydującym dla organu jest treść wniosku inwestora.

Skoro zatem możliwe jest zrealizowanie przedsięwzięcia w formie, która nie rodzi konieczności poświęcenia żadnych z wyżej wymienionych wartości, to winno mieć to odbicie w działaniach orzeczniczych organu administracji, do czego zresztą obligują go przepisy ustawy o ochronie przyrody.

Warto również podnieść w tym kontekście, iż na przeszkodzie do zrealizowania ochrony wyżej wymienionych wartości nie mogą w żadnym wypadku stać względy natury ekonomicznej. W polskim systemie prawa ochrona przyrody stanowi jedną z konstytucyjnie chronionych wartości w ramach ogólniejszego pojęcia jakim jest ochrona środowiska. Zasadniczą rolę odgrywa tutaj przywołany w petitum niniejszej skargi - art. 5 Konstytucji, który sytuuje ochronę środowiska i zrównoważony rozwój pośród fundamentalnych wartości stanowiących podstawy ustroju państwa. Rzeczpospolita Polska strzeże niepodległości i nienaruszalności swojego terytorium, zapewnia wolności i prawa człowieka i obywatela oraz bezpieczeństwo obywateli, strzeże dziedzictwa narodowego oraz zapewnia ochronę środowiska, kierując się zasadą zrównoważonego rozwoju. Zwrócić należy uwagę, że prawodawca posłużył się pojęciem „zrównoważony rozwój”, które w ślad za Konstytucją ujęte zostało w ustawodawstwie zwykłym regulującym kwestie ochrony środowiska. Jako zrównoważony rozwój ustawa Prawo ochrony środowiska definiuje w art. 3 pkt 50, taki rozwój społeczno-gospodarczy, w którym następuje proces integrowania

działań politycznych, gospodarczych i społecznych, z zachowaniem równowagi przyrodniczej oraz trwałości podstawowych procesów przyrodniczych, w celu zagwarantowania możliwości zaspokajania podstawowych potrzeb poszczególnych społeczności lub obywateli zarówno współczesnego pokolenia, jak i przyszłych pokoleń. Przez równowagę przyrodniczą rozumie się z kolei - w myśl art. 3 pkt 32 ustawy Prawo ochrony środowiska - stan, w którym na określonym obszarze istnieje równowaga we wzajemnym oddziaływaniu: człowieka, składników przyrody żywej i układu warunków siedliskowych tworzonych przez składniki przyrody nieożywionej. Jak podkreśla się w literaturze przedmiotu, bezpośrednie zastosowanie tej zasady konstytucyjnej należy dopuścić tylko wtedy, gdy jest to uzasadnione ze względu na specyfikę określonej regulacji i gdy ustawodawca nie odwoła się sam do tej zasady w treści konkretnych ustaw, których unormowania stanowią przedmiot stosowania w konkretnej sprawie (por. W. Jakimowicz, Wykładnia prawa administracyjnego, Zakamycze 2006 r., s. 131). Z sytuacją taką mamy właśnie do czynienia w niniejszej sprawie.

Konstytucja nakłada również szereg obowiązków w zakresie ochrony środowiska na władze publiczne. Obowiązki te określa w szczególności art. 74 ust. 1 i 2, który stanowi m. in. iż władze publiczne prowadzą politykę zapewniającą bezpieczeństwo ekologiczne współczesnemu i przyszłym pokoleniom, ochrona środowiska jest obowiązkiem władz publicznych. W literaturze przedmiotu podkreśla się, że ustawodawca konstytucyjny ujął problematykę ekologiczną jako kategorię obowiązku władzy, a nie jako prawo podmiotowe (por. J. Jędrośka M. Bar *Prawo ochrony środowiska. Podręcznik*, Centrum Prawa Ekologicznego, Wrocław 2005 r., s. 530).

Zaznaczyć należy, iż zaliczenie przez art. 5 Konstytucji ochrony środowiska i zrównoważonego rozwoju do podstawowych zasad ustrojowych Rzeczypospolitej i ich istotnej roli znajduje także swoje potwierdzenie w brzmieniu art. 31 ust. 3 Konstytucji, który dopuszcza ograniczanie w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw, gdy jest to konieczne w demokratycznym państwie m.in. dla ochrony środowiska. Przepis ten wskazuje również na konieczność wyważenia wymagań ochrony środowiska względem ochrony konstytucyjnych praw i wolności.

Kolejnym aspektem, który bezwzględnie należy wziąć pod uwagę, a któremu w niniejszej sprawie uchybił Wojewoda Podlaski jest obowiązek wykładni prawa krajowego zgodnie z prawem wspólnotowym, akcentowany niejednokrotnie w licznych orzeczeniach Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich w Luksemburgu.

Sieć obszarów Natura 2000 jest formą ochrony przyrody, która została wprowadzona w związku z przystąpieniem Polski do Unii Europejskiej i jest konsekwencją postanowień dyrektywy Rady 79/409/EWG z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie ochrony dzikich ptaków, zwanej

dalej "dyrektywą ptasią", oraz dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk naturalnych oraz dzikiej fauny i flory, zwanej dalej „dyrektywą siedliskową”. Pierwszy z tych aktów prawnych w art. 4 ust. 1 przewiduje wyznaczenie tzw. obszarów specjalnej ochrony. Natomiast drugi w art. 4 ust. 2 przewiduje tworzenie tzw. specjalnych obszarów ochronnych. Oba te rodzaje obszarów chronionych zgodnie z postanowieniami art. 3 ust. 1 dyrektywy siedliskowej składają się na europejską sieć obszarów Natura 2000. Koncepcja Wspólnot Europejskich oznaczona nazwą Natura 2000, zmierzająca do tworzenia warunków dla zachowania różnorodności biologicznej poprzez ustanowienie monitorowania stanu ochrony siedlisk naturalnych i gatunków, to pewien system programowanych długofalowych działań, ukierunkowanych na osiągnięcie ściśle określonych celów ochronnych poprzez wykorzystanie wszystkich form ochrony przyrody, przewidzianych w ustawodawstwach krajowych UE, tworzących łącznie *sui generis* krajowe systemy obszarów chronionych, połączonych korytarzami ekologicznymi, umożliwiającymi migrację roślin, zwierząt i grzybów poddanych ochronie prawnej.

W związku z tym, że dyrektywy Unii Europejskiej generalnie nie wywołują skutków prawnych na terenie państw członkowskich, ich postanowienia powinny być przetransponowane do systemu prawa krajowego. Państwa członkowskie tworząc przepisy w celu wykonania dyrektyw mają przyznaną swobodę zastosowania różnych środków. Środki te powinny być przede wszystkim tak dobrane, aby zapewnić normom dyrektywy pełną efektywność. Trybunał wyraził w związku z tym następujący pogląd: „Wynikające z dyrektywy zobowiązanie państw członkowskich osiągnięcia rezultatu przewidzianego przez nią i obowiązek państw z mocy art. 5 TWE, podjęcia wszelkich stosownych środków, czy to ogólnych czy szczególnych, dla zapewnienia wykonania tego zobowiązania, wiąże wszystkie organy państw członkowskich, włącznie z sądami w ramach ich jurysdykcji. Wynika z tego, że stosując prawo krajowe, a w szczególności przepisy prawa krajowego specjalnie ustanowione dla wprowadzenia w życie dyrektywy, sądy krajowe są zobowiązane do interpretacji prawa krajowego w świetle sformułowań i celów dyrektywy po to, aby osiągnąć rezultat, o którym mowa w art. 189 akapit 3 TWE. (...) Do sądu krajowego należy interpretacja i stosowanie prawa ustanowionego dla wprowadzenia w życie dyrektywy zgodnie z wymaganiami prawa wspólnotowego tak dalece, jak korzysta on w tym względzie z uznania wynikającego z prawa krajowego” (por. orzeczenie w sprawie 14/83, von Kolson and Kamann v. Land Nordrhein-Westfalen, ECR 1984, s.1891). Należy przyjąć, że omawiany obowiązek spoczywa również na innych organach państwowych stosujących prawo, a w szczególności organach administracyjnych (por. orzeczenie w sprawie 103/88, Costanzo v. Commune di Milano, ECR 1989, s. 1839). W powyższym orzeczeniu Trybunał Sprawiedliwości wyraził pogląd, że również organy administracyjne, obok sądów, są obowiązane, do przestrzegania

zasady pierwszeństwa prawa wspólnotowego wobec prawa krajowego i do odmowy stosowania prawa krajowego niezgodnego z prawem wspólnotowym. Dokładnie te same względy przemawiają za nałożeniem na organy administracyjne obowiązku prowspólnotowej wykładni (por. S. Biernat [w:] *Implementacja Prawa Integracji Europejskiej w krajowych porządkach prawnych*, praca zbiorowa pod red. C. Mika, Toruń 1998 r., s. 131). Ponadto w literaturze powszechnie wskazuje się na art. 5 TWE jako podstawę obowiązku prowspólnotowej wykładni. Z tego przepisu wyprowadza się bowiem obowiązek zapewnienia prawu wspólnotowemu pełnej i realnej efektywności. Tymi względami uzasadnia się m. in. nadanie normom dyrektyw bezpośredniej skuteczności w pewnych sytuacjach albo uznanie odpowiedzialności państw członkowskich za szkody wyrządzone wskutek naruszenia prawa wspólnotowego. To samo dążenie do możliwie pełnej efektywności prawa wspólnotowego służy jako uzasadnienie nałożenia na organy stosujące prawo wykładni prawa krajowego zgodnie z prawem wspólnotowym.

Wskazanymi powyżej regułami powinien być kierować się organ administracji przy dokonywaniu oceny, czy zachodzą przesłanki uzasadniające wydanie zezwolenia na plan lub projekt konkretnego przedsięwzięcia, z tym że w tym przypadku interes indywidualny zastąpi ochrona obszaru Natura 2000.

Niemniej istotną przesłanką oprócz interesu publicznego przemawiającą za wydaniem zezwolenia jest brak rozwiązań alternatywnych w stosunku do tych zawartych w planowanym lub projektowanym przedsięwzięciu. Zdaniem Rzecznika brak rozwiązań alternatywnych powinien być oceniony bardzo szeroko. W pierwszej kolejności organ administracji powinien więc ustalić, czy to konkretne przedsięwzięcie nie może być zrealizowane poza obszarem Natura 2000. Jest to bowiem jeden z elementów braku rozwiązań alternatywnych. W omawianym przypadku doszło w ocenie Rzecznika Praw Obywatelskich do naruszenia dyspozycji przepisu art. 34 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody poprzez brak dostatecznej analizy alternatywnych rozwiązań, do czego obliguje organ wskazany przepis. Wojewoda Podlaski w uzasadnieniu swojej decyzji podnosi, że jako organ działa na wniosek inwestora i w granicach tego wniosku. Ponadto inwestor posiada ostateczną decyzję o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, co w ocenie Wojewody wiąże treść niniejszego rozstrzygnięcia. Ustalenie bowiem przebiegu obwodnicy natąpiło po przeprowadzeniu szeregu badań, analiz, konsultacji społecznych i przeszło całą procedurę poprzedzającą uchwalenie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. Na tamtym etapie, zdaniem Wojewody, możliwe było skuteczne kwestionowanie przyjętego wariantu usytuowania drogi.

Takie rozumowanie organu administracji w chwili obecnej nie znajduje żadnych podstaw. Przede wszystkim warto podkreślić, iż decyzja o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu dla inwestycji będącej przedmiotem niniejszego postępowania wydana została w dniu 6 marca 2003

r., a więc w zupełnie odmiennym stanie prawnym od obowiązującego obecnie - nie obowiązywał żaden z przepisów ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody w przedmiocie ochrony obszarów Natura 2000, a nadto z uwagi na fakt, iż akcesja Polski do Unii Europejskiej nastąpiła w dniu 1 maja 2004 r. formalnie przy wydawaniu decyzji nie mógł być brany pod uwagę dorobek prawny Wspólnot Europejskich, łącznie ze wskazanym wyżej obowiązkiem wykładni prawa krajowego zgodnie z prawem wspólnotowym.

Wskazane powyżej uzasadnienie skarżonej decyzji, pozostaje ponadto w rażącej sprzeczności z celami i założeniami zawartymi przez ustawodawcę m.in. w art. 2 ustawy o ochronie przyrody. W ust. 2 art. 2 ustawy wyznaczone zostały cele, jakie zostały postawione przed ochroną przyrody w polskim ustawodawstwie. Dokonano tego w sposób ogólny przy użyciu pojęć o bardzo szerokim zakresie przedmiotowym. Niemniej nie można minimalizować ich znaczenia. Spełniają one bowiem *sui generis* rolę zasad ochrony przyrody, w związku z czym w zgodzie z nimi powinny być interpretowane wszystkie postanowienia ustawy. Stanowią one również swego rodzaju wskazania dla organów administracji upoważnionych do wydawania aktów administracyjnych (por. Komentarz do art. 2 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody [w:] K. Gruszecki, Ustawa o ochronie przyrody. Komentarz, Zakamycze, 2005). W tym kontekście - mając przede wszystkim na względzie znaczenie i rangę problematyki regulowanej ustawą o ochronie przyrody, organ nie może uciekać od dokonania stosownych wnikliwych analiz, których obowiązek nakłada na niego przepis obowiązującego prawa, powołując się na wcześniej dokonywane ustalenia w odrębnych postępowaniach administracyjnych i sądownoadministracyjnych. Nie może też organ zawęzić w tym przypadku swojej kognicji jedynie do zakresu objętego wnioskiem inwestora. Następstwem takiego rozumowania mogła by być próba realizacji określonych przedsięwzięć po upływie stosunkowo długiego czasu, w zmienionych już warunkach przyrodniczych. Organ winien więc każdorazowo sam dokonać stosownych ustaleń, biorąc pod uwagę konieczność osiągnięcia celu, jaki nakłada na niego prawodawca w ustawie o ochronie przyrody i wydać w tym zakresie rozstrzygnięcie. W wypadku ustalenia, że faktycznie nie ma takich możliwości, organ administracji powinien dokonać oceny rozwiązań technicznych zaproponowanych przez wnioskodawcę z punktu widzenia możliwości zastąpienia ich innymi, niebędącymi źródłem szkodliwych oddziaływań na środowisko przyrodnicze obszaru Natura 2000, albo wywierającymi negatywne skutki w mniejszym zakresie.

Dopiero po dokonaniu ustaleń w opisanym wyżej zakresie organ administracji może zezwolić na realizację programowego przedsięwzięcia.

Rzeczą równie ważną choć wymienioną na końcu niniejszej skargi pozostaje okoliczność, iż skoro w ocenie Rzecznika Praw Obywatelskich nie zachodzą przesłanki do wydania decyzji

na podstawie art. 34 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o ochronie przyrody, zgoda na realizację przedsięwzięcia, które może mieć negatywny wpływ na obszar siedlisk przyrodniczych oraz gatunków priorytetowych dla których został wyznaczony obszar Natura 2000, powinna zostać wydana po uzyskaniu opinii Komisji Europejskiej, a więc w trybie art. 34 ust. 2 pkt 4 ustawy. Opinia ta jest wyrażana w ramach konkretnego postępowania administracyjnego kończącego się wydaniem decyzji administracyjnej.

W chwili obecnej Komisja Europejska, w wyniku złożonych skarg wszczęła postępowanie w sprawie dotyczącej naruszenia przez Polskę wspólnotowego prawa ochrony środowiska dotyczącego obszarów Natura 2000 w wyniku planowanego przedsięwzięcia - budowy korytarza drogowego „Via Baltica” - na odcinku będącym przedmiotem skarżonej decyzji. W wyniku tego, Polska otrzyma pierwsze pisemne ostrzeżenie Komisji Europejskiej. W wypadku stwierdzenia w toku prowadzonego przez Komisję postępowania wyjaśniającego, naruszenia przepisów traktatów lub innych aktów wspólnotowych może ona również wnieść skargę do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich przeciwko Polsce.

Mając powyższe okoliczności na uwadze wnoszę jak na wstępie.

Z upoważnienia
Rzecznika Praw Obywatelskich

*/-/
Zastępca Rzecznika Praw Obywatelskich*